

FILIP TAMÁS

Romváros

Láthatatlan szobrom valahol ott maradt, eső és szél járja át, meg olykor napfény, hisz oly üres, mint egy könyvből kivágott dedikáció helye. Sétáló szobrom benéz az ablakodon, te nem látod, csak szíved ver összevissza, s nem tudod, miért. A koffeinmentes kávéra gondolok, amit majd más iszik meg, a hátamon növekvő szőrre, mely gyantádra szomjazik, a fehér szobából kihordott könyveimre, együtt szedett kavicsokra, melyeket a Dunába kéne visszahajítani, de csak hordozom őket a kocsiban, nehezéket a lét elviselhetetlen könnyelműsége ellen. A tea elveszti ízét, a kép elhomályosul, az indiai felsőt nem tudom, kinek adjam, remélem nem mostad ki, és őrszi még illatod búcsúzó molekuláit.

Hajad már festeni kell, nem szeretted, ha homlokodból hátrahajtottam, de jólesett, ha simogattam fájó hasad, masszíroztam a válladat. Észrevétlenül építetted körénk a romokat, én közben törpe lettem, egyszerre hét. Nevetek, morgok, okos vagyok, tüsszentek, alszom, elpirulok és hallgatok. S hogy tízen legyünk, kéne egy, aki csuklik, egy, ki versben beszél mindig, egy ki folyton sírva fakad. Látod, csak rád gondolok, és azonnal játszani kezdek, én hét vagyok, te egy vagy, egyszerre erős és gyenge. Hét arcom emelem föl rád és tízennégy karomat tárom ölelésre te Hófehér, ki szóttlanul sűrögsz-forogsz, teszed a dolgod,

aztán fáradtan leülsz, kezed öledbe ejted.
Neved még biztonságos jelszavam.
Sokszor kilépek, csak hogy újra leírhasam.
Előre félek a naptól, amikor megváltoztatom.

(A látás belsejében)

Max Ernst emlékére

A látás belsejében a festő lányai Napóleont keresik,
de csak egy ifjút találnak, kit megzavart egy
lepkegyűjtemény nem-euklideszi röpte.
Ellopott tükörből holdkóros nő nézeget kifelé hunyorogva.
Fehér árnyak kísérgetik a vakon született bűvárokat.
Egy eltévedt postástól mindenki olyan levelet kap,
amilyenre legtitkosabb álmaiban vágyott mindig.
És senki nem veszi észre, hogy nem ő a címzett.
A sáros folyóról eltünteti a csillagokat, és bárkákat fest a reggel.
A ki nem nyílt ejtőernyők selymét ünnepélyesen
halálra ítélik, majd dobpergés mellett máglyára kísérik őket.
A látás belsejében egy vándor kutat keres Babilonban, de
bármerre néz, csak a tornyot látja.
A látás belsejében várják az inkvizítort, hogy igazságot tegyen.
Egy angyal meteorittá gyúrja a rothadó kristályokat, és
visszaszáll velük az égbe.
De csak most veszem észre, a látás belsejében nem is
Napoleon bújócskázik, hanem Hannibál, és a festők lányai
fekete kendőt kötnek a szemük elé, hogy biztosan
eltévedjenek a ragadozó algoritmusban.
A látás belsejében előjelek és bizonyságok.
De az emberek nem értik, mit jelentenek.
Viszont a látás belsejében a semmi érti az embert.